

I L O N A
A N D R E W S

HART
VAN
IJS

HIDDEN LEGACY SERIE
DEEL 2

VERTAALD DOOR JASPER VELZEBOER

AMSTERDAM · ANTWERPEN

PROLOOG

En wijs man heeft ooit gezegd: 'De menselijke geest is het slagveld waar emotie en rede in een eeuwigdurende strijd verward zijn. Helaas voor onze soort wint de emotie het altijd.' Dat vond ik altijd een mooi citaat. Het verklaarde waarom ik ondanks mijn normale intelligentie zulke oerstomme dingen bleef doen. En het klonk stukken beter dan 'Nevada Baylor, Complete Idiot'.

'Doe dit niet,' zei Augustine achter me.

Ik staarde naar het scherm waarop Jeff Caldwell te zien was. Hij zat geboeid op een stoel die aan de vloer was vastgeschroefd, in een oranje gevangenispak. Veel indruk maakte hij op het eerste gezicht niet: een doodnormale man van in de vijftig, kalend, gemiddelde lengte, gemiddeld postuur, gemiddeld gezicht. Ik had vanochtend een nieuwsitem over hem gelezen. Hij werkte voor de gemeente, was getrouwd met een lerares en had twee kinderen, die allebei studeerden. Hij had geen magische krachten en ook geen banden met een van de Huizen, de machtige magische families die in Houston de dienst uitmaakten. Zijn vrienden omschreven hem als een vriendelijke, attente man.

In zijn vrije tijd kidnapte Jeff Caldwell kleine meisjes. Hij hield ze een tijdje in leven, soms een week, wurgde ze en liet hun lijkjes achter in een park, met bloemen eromheen. De leeftijd van zijn slachtoffers was tussen de vijf en zeven, en als je naar de verhalen luisterde die hun lichamen vertelden, zou je willen dat er een hel bestond zodat Jeff Caldwell ernaartoe kon. Eergisteravond was hij betrapt terwijl hij zijn laatste slachtoffertje in haar bloemengraf legde, en de politie had hem gearresteerd. De terreur die Houston

het afgelopen jaar in zijn greep had gehouden was eindelijk voorbij.

Er was alleen één probleem: de zeven jaar oude Amy Madrid werd nog steeds vermist. Ze was twee dagen geleden gekidnapt bij de halte van de schoolbus, nog geen vijftwintig meter van haar huis. De modus operandi leek zoveel op Jeff Caldwell's eerdere ontvoeringen dat het geen toeval kon zijn. Hij moest ook haar meegenomen hebben, en als dat zo was, betekende het dat ze nog leefde. Ik had het verhaal de afgelopen twee dagen gevolgd en gewacht op het nieuws dat Amy was gevonden. Dat nieuws bleef uit.

De politie van Houston hield Jeff Caldwell nu al zesendertig uur in hechtenis. Inmiddels hadden ze zijn huis overhoopgehaald, zijn familie, vrienden en collega's ondervraagd, zijn telefoon nagetrokken. Ze hadden hem urenlang verhoord. Caldwell weigerde te praten.

Vandaag zou hij praten.

‘Doe zoiets één keer, en de mensen verwachten dat je het nog een keer doet,’ zei Augustine. ‘En zodra je weigert, worden ze boos. Het is waarom Primes zich afzijdig houden. Wij zijn ook maar mensen. We kunnen niet overal tegelijk zijn. Als een aquakineet een brand blust, en er gaat een volgende keer iets in vlammen op zonder dat hij komt helpen, dan keert de publieke opinie zich tegen hem.’

‘Begrepen,’ zei ik.

‘Dat betwijfel ik. Dat je ervoor gekozen hebt om je talent geheim te houden, is precies om dit soort aandacht te voorkomen.’

Ik hield mijn talent geheim omdat waarheidszoekers zoals ik extreem zeldzaam waren. Als ik het politiebureau binnenliep en de waarheid uit Jeff Caldwell lospeuterde, kon ik een paar uur later een bezoekje verwachten van het leger, het ministerie van Binnenlandse Veiligheid, de FBI, de CIA, meerdere particuliere Huizen en wie verder nog interesse had in een honderd procent nauwkeurige ondervrager. Ze zouden mijn leven ruïneren. En ik hield van mijn leven zoals het was. Ik runde Recherchebureau Baylor, een familiebedrijfje, zorgde voor mijn twee zussen en mijn twee neven, en had geen plannen om daar iets aan te veranderen. Wat ik deed was in de rechtbank bovendien niet toelaatbaar als bewijs. Ging ik in op

het aanbod van een van de genoemde partijen, dan zou ik straks niet in een net pak staan te getuigen voor de rechter. Dan zou ik op een of andere geheime locatie een afgetuigde kerel voor me hebben die met een zak over zijn hoofd op een stoel was vastgebonden. Wat ik zei zou het verschil betekenen tussen leven en dood. Het zou een duister en naargeestig bestaan zijn, en ik had er bijna alles voor over om mezelf dat te besparen. Bijna.

‘Ik heb alle denkbare voorzorgsmaatregelen getroffen,’ zei Augustine, ‘maar ondanks mijn inspanningen en je... outfit blijft de mogelijkheid aanwezig dat je ontmaskerd wordt.’

Ik kon vaag mijn spiegelbeeld zien in het beeldscherm. Ik droeg een lange groene cape met capuchon, zwarte handschoenen en een bivakmuts. De cape en handschoenen hadden we te danken aan een toneelproductie van het Alley Theatre. Ze hoorden bij de Dame in het Groen, Struikrover en Heldin van de Schotse Hooglanden. Volgens Augustine was het zo’n bizarre vermomming dat mensen op niets anders zouden letten en zich mijn stem, postuur en andere details niet eens zouden herinneren.

‘Ik weet dat het niet altijd koek en ei tussen ons is geweest,’ begon Augustine. ‘Maar ik ga je niet iets aanraden wat tegen je eigen belangen in gaat.’

Ik wachtte tot het bekende muggengezoem van mijn magie me zei dat hij loog. Het kwam niet. Om de een of andere reden probeerde Augustine me iets uit het hoofd te praten waar hij zelf direct baat bij had, en hij meende het oprecht.

‘Augustine, als een van mijn zusjes gekidnapt was, zou ik alles doen om haar terug te krijgen. Op dit moment kwijnt er ergens een klein meisje weg van de honger en dorst. Ik mag dat niet laten gebeuren. Dat kan ik gewoon niet. We hebben een deal.’

Augustine Montgomery, hoofd van Huis Montgomery en eigenaar van Montgomery International Investigations, was de persoon aan wie we ons familiebedrijf verhuurde hadden. Hij kon me niet dwingen om specifieke cliënten aan te nemen, maar net toen ik vanmorgen op het politiebureau af liep, klaar om mijn

leven te verwoesten, belde hij me. Hij had een cliënt die om mijn diensten vroeg. Ik had hem beloofd met die persoon in gesprek te gaan als hij in ruil daarvoor regelde dat ik Jeff Caldwell anoniem kon uithoren. Maar nu leek hij toch nog bedenkingen te hebben.

Ik draaide me om en keek Augustine aan. Als illusiemagiër uit de Prime-klasse kon hij zijn uiterlijk naar wens veranderen. Vandaag was zijn gezicht niet zomaar knap; het was perfect zoals de grootste kunstwerken uit de renaissance dat waren. Zijn huid was smetteloos, zijn lichtblonde haar was met chirurgische precisie in model gekamd, en zijn gelaatstrekken straalden een koninklijke elegantie en kille onthechting uit die erom smeekten vereeuwigd te worden op een schilderdoek, of beter nog, in marmer.

‘We hebben een deal,’ herhaalde ik.

Augustine zuchtte. ‘Goed dan. Volg me.’

Ik liep achter hem aan naar een houten deur, die hij voor me openhield. Ik stapte een kamertje binnen met een brede spiegel in de achtermuur.

Jeff Caldwell's hoofd kwam omhoog, en hij keek me aan. Ik probeerde zijn blik te peilen, maar die was leeg. Zijn ogen waren mat en volkomen emotioneel. Achter de doorkijkspiegel op de achtergrond moest een groepje mensen meekijken. Augustine had me verzekerd dat het alleen politiemedewerkers zouden zijn.

De deur werd achter me gesloten.

‘Wat is dit?’ vroeg Caldwell.

Mijn magie raakte zijn geest aan. Bah. Het voelde alsof ik mijn hand in een emmer slijm stak.

‘Ik heb niets misdaan,’ zei hij.

Waar. Hij geloofde dat echt. Zijn ogen waren nog steeds even uitdrukkeloos als die van een pad.

‘Blijf je daar gewoon naar me staan kijken? Dit is onzin.’

‘Heb je Amy Madrid ontvoerd?’ vroeg ik.

‘Nee.’

In mijn hersenen zoemde mijn magie. *Leugen. Vuile schoft.*

‘Houd je haar ergens opgesloten?’

‘Nee.’

Leugen.

Mijn magie schoot tevoorschijn en klemde zich als een bank-schroef om hem heen. Jeff Caldwells lichaam verstijfde. Zijn neus-gaten sperden zich open, en zijn ademhaling en hartslag versnelden tot een gejaagd tempo. Eindelijk zag ik emotie in zijn ogen, en die emotie was rauwe, ongebreidelde doodsangst.

Ik opende mijn mond en legde de volle kracht van mijn magie in mijn stem, die laag en onmenselijk werd. *‘Zeg me waar ze is.’*

1

Of mensen logen voelde ik vanzelf aan, zonder me ervoor in te spannen, maar iemand dwingen om vragen te beantwoorden was een ander verhaal. Tot een paar maanden geleden wist ik niet eens dat ik het kon. Toen ik rondwroette in de geest van Jeff Caldwell had het gevoeld alsof ik in een riool dook. Zijn wil was zich paniekerig tegen de mijne blijven verzetten, tot het bittere einde, zodat het oppassen was dat hij zijn eigen geest niet aan flarden reet uit pure zelfbescherming. Het lastige was niet om de informatie uit hem los te krijgen; het was zorgen dat hij in staat bleef voor de rechter te verschijnen. Maar ik had gevonden wat ik zocht, en toen ik het gebouw van MII uit liep scheurde er een karavaan politieauto's weg door Capitol Street met een kakofonie van loeiende sirenes.

Jeff Caldwell had al mijn energie opgeslorpt. Autorijden ging nauwelijks nog. Op de een of andere manier wist ik de beruchte verkeersdrukte van Houston te trotseren, en ik sloeg de straat in die naar ons huis liep. Bij de toegangsweg naar een van onze buurtbedrijven vergat ik haast nog te stoppen, ook al stond er een stopbord, wat heel slecht had kunnen aflopen; vrachtwagens hadden de gevaarlijke gewoonte om er de straat op te denderen alsof andere weggebruikers niet bestonden.

Vandaag denderde er niets de straat op. Ik wierp een blik de toegangsweg in. Die werd verderop geblokkeerd door een stalen barrière van een halve meter hoog met daarop dikke, vijftien centimeter lange punten. Zo te zien konden ze dat ding in het wegdek laten zakken. Als je nog wat bloedspetters en kledingflarden toevoegde, zou het zo in een postapocalyptische film kunnen. De barrière was

er een paar dagen geleden nog niet geweest. De vorige botsing had waarschijnlijk tot een pittige rechtszaak geleid.

Ik gaapte en reed verder. Bijna thuis. Bijna. Ik kwam tot stilstand op onze parkeerplaats en zette mijn Mazda tussen de blauwe Honda Element van mijn moeder en de Ford Mustang van Bern, een exemplaar uit 2005. De oeroude Civic van mijn neef was een maand geleden op tragische wijze aan zijn einde gekomen toen twee telgen uit magische families ruzie kregen op de parkeerplaats van de universiteit. Het liep erop uit dat ze elkaar probeerden te verpletteren met tweehonderd kilo zware decoratieve rotsblokken. Helaas bleken ze voor geen meter te kunnen mikken en hadden ze het allebei overleefd. Hun families hadden ons een schadevergoeding betaald, en nog vijf andere autobezitters. Vandaar dat nu die loodgrijze Mustang op het oude plekje van de Civic stond.

Niemand had aangifte gedaan van het incident. In onze wereld was niets zo machtig als magie. Had je een magisch talent, dan merkte je dat veel regels opeens een stuk rekbaarder werden.

Ik hees mezelf uit mijn auto en toetste de code in op het beveiligingspaneel. De verstevigde voordeur klikte, en ik duwde hem open en stapte naar binnen. Daar werd ik begroet door de vertrouwde kantoorwanden, het simpele beige tapijt en de glazen tussenwanden.

Thuis.

Deze dag had ik achter de rug. Eindelijk. Ik zuchtte en deed mijn schoenen uit. Voordat ik me had verkleed als Schotse struikrover was ik bij het kantoor van een cliënt langsgegaan, dus ik droeg nu een van mijn we-zijn-niet-arm-outfits. Ik had twee dure pakken met twee paar bijpassende hoge hakken. Het eerste setje was voor als ik naar cliënten ging die mogelijk onder de indruk zouden zijn van uiterlijkheden, het tweede voor als ik een betaling moest innen. De hakken die ik vandaag droeg hoorden thuis op een lijst met verboden martelwerktuigen.

Er klopte iemand aan.

Misschien dat ik het me verbeeld had.

Weer een klop.

Ik draaide me om en keek op het schermplaatje. Er stond een blonde man voor de deur. Hij was klein, compact gebouwd en had een serieus gezicht en bedachtzame blauwe ogen. Ik schatte hem achter in de twintig. In zijn handen had hij een bruine leren map met een rits. Cornelius Harrison van Huis Harrison. Een paar maanden geleden had Augustine me onder druk gezet om Adam Pierce op te sporen, een geschifte pyrokineet uit de allerhoogste magische kringen. Cornelius was als kind door zijn familie gedwongen om Adams 'speelgenootje' te zijn, een rol die hij vreselijk had gevonden. Cornelius had me geholpen bij het onderzoek. Zijn oudere zus was momenteel hoofd van Huis Harrison.

De Cornelius die ik me herinnerde was netjes geschoren en onberispelijk gekleed geweest. Deze versie droeg nog steeds nette kleren, maar op zijn wangen prijkten stoppels, en er school een soort griezelige schaduw in zijn blik, alsof hij iets diep verontrustends had gezien wat hij nog niet helemaal had verwerkt.

Er stond een klein meisje naast hem met een Sailor Moon-rugzakje. Ze moest een jaar of drie, vier zijn. Ze had steil donker haar en ogen die op een Aziatische afkomst wezen, maar haar trekken leken op die van Cornelius. Ze hadden precies dezelfde plechtige en serieuze gezichtsuitdrukking. Ik wist dat hij een dochter had, maar ik had haar nog nooit ontmoet. Naast het kind zat een dobermann die even groot was als zij.

Wat kon een lid van de Houstonse magische elite van me willen? Wat het ook mocht zijn, het was vast niets goeds. Recherchebureau Baylor was gespecialiseerd in kleinschalige onderzoekjes. Anders dan detectiveromans deden vermoeden, stonden er zelden beeldschone weduwen op de stoep die op zoek waren naar de moordenaar van hun man, of vrijgezelle miljardairs met een vermiste zus. We verdienden ons brood vooral met verzekeringsfraudeurs, vreemdgangers en antecedentenonderzoek. *Laat dit alsjeblieft niet over een overspelige echtgenote gaan.* Die zaken waren altijd een drama als er kinderen bij betrokken waren.

Ik deed open. 'Meneer Harrison. Waar kan ik u mee helpen?'

‘Goedenavond,’ zei Cornelius zacht. Zijn blik ging naar de schoenen die ik vasthield en daarna weer naar mijn gezicht. ‘Ik heb ergens uw hulp bij nodig. Augustine zei dat ik hiernaartoe kon komen.’

Augustine... O. Dan moest Cornelius dus de cliënt zijn met wie Montgomery me in contact wilde brengen.

‘Kom alstublieft verder.’

Ik liet hem binnen en deed de deur dicht.

‘Jij moet Matilda zijn.’ Ik glimlachte naar het kleine meisje.

Ze knikte.

‘Is dat je hond?’

Ze knikte opnieuw.

‘Hoe heet hij?’

‘Bunny,’ zei ze met een iel stemmetje.

Bunny staarde me aan met het soort wantrouwen dat meestal gereserveerd bleef voor ratelslangen. Cornelius was een dierenmagiër, een zeldzaam talent. Het betekende dat Bunny niet zomaar een hond was. Hij was het equivalent van een geladen machinegeweer dat op me gericht was.

‘Hij kan glimlachen,’ zei Matilda. ‘Glimlach, Bunny.’

Bunny toonde me een rij glanzende witte snijtanden. Ik moest de neiging onderdrukken een stap naar achteren te zetten.

‘Is er een plek waar Matilda even kan wachten terwijl wij praten?’ vroeg Cornelius.

‘Natuurlijk. Deze kant op alstublieft.’

Ik opende de deur naar ons vergaderzaaltje en klikte het licht aan. Matilda deed haar rugzak af, zette hem op tafel en hees zich op de dichtstbijzijnde stoel. Ze maakte de tas open en haalde er een tablet, een kleurplatenboek en een paar viltstiften uit.

Bunny ging bij Matilda’s voeten liggen en keek me vernietigend aan.

‘Wil je wat sap?’ Ik trok de kleine koelkast open. ‘Ik heb appel en kiwi-aardbei.’

‘Appel, alsjeblieft.’

Ik gaf haar een pakje.

‘Bedankt.’

Haar manier van doen had iets vreemds volwassens. Als Cornelius als kind ook zo was geweest, moesten Adam Pierce en zijn chaos hem tot waanzin hebben gedreven. Logisch dat hij afstand had genomen van beide Huizen.

‘Hebt u veel cliënten met kinderen?’ vroeg Cornelius.

‘Een paar, maar die pakjes sap zijn voor mezelf. Ik verstop ze hier voor mijn zussen. Het is de enige plek die ze niet plunderen. Laten we verder praten in mijn kantoor.’

Ik ging Cornelius voor door de hal, en toen we bij mijn kantoortje aankwamen kreeg ik zowat een beroerte. Op de glazen deur was een pagina uit een of ander bruidstijdschrift geplakt. Er stond een vrouw op in een spectaculaire jurk van lange witte veren. Iemand, waarschijnlijk Arabella, had mijn hoofd uit een selfie geknipt en het over het hoofd van de bruid heen geplakt. Op de jurk was met roze markeerstift een groot hart getekend, dat besprenkeld was met glitter. In het hart stond: $N + R = LOVE$. Er zweefden kleine roze hartjes om mijn gezicht heen.

Geweldige eerste indruk. Ik kon wel door de grond zakken.

Door de glazen deur zag ik nog een bruidsfoto op het bureau liggen, deze keer voorzien van glitterende dollartekens. Op de jurk had Catalina met haar keurige blokletters geschreven: *Trouw met hem. Iemand moet onze studie betalen.*

Ik ging mijn zussen de nek omdraaien. Dat stond vast. Geen rechtbank ter wereld zou me veroordelen. Ik hoefde niet eens een advocaat in de arm te nemen.

Ik trok de foto van het glas en duwde mijn kantoordeur open. ‘Alstublieft.’

Cornelius ging op een van de stoelen voor cliënten zitten. Ik griste de tweede foto van het bureau, verfrommelde ze allebei en gooidde ze in de prullenmand.

‘Gaat u trouwen?’ vroeg Cornelius.

‘Nee.’

De R stond voor Rogan. Connor Rogan, alleen noemde niemand

hem zo. Mensen noemden hem Mad Rogan, de Gesel van Mexico, de Slager van Merida. De man die met zijn magie een deel van het centrum van Houston had platgelegd om de rest van de stad te redden. Mad Rogan werd door het merendeel van de mensheid niet bij zijn voornaam aangesproken. Hij kliefde gebouwen, gooide met bussen alsof het honkballen waren, en toen hij en ik klaar waren met Adam Pierce had hij me uitgenodigd om zijn... minnares te worden. Of dat was althans het netste woord dat ik ervoor kon bedenken. Het had al mijn wilskracht gekost om hem af te wijzen. En zelfs nu nog begon mijn hart sneller te kloppen als ik aan hem dacht. Helaas was mijn oma getuige geweest van onze laatste ruzie en had ze besloten dat we vroeg of laat in het huwelijksbootje zouden stappen. Die voorspelling had ze ook met mijn zusjes en neven gedeeld, en aangezien drie van de vier nog minderjarig waren, waren de plagerijen sindsdien meedogenloos.

‘Koffie? Thee?’ vroeg ik.

‘Nee, bedankt.’

Als ik mijn ogen dichtdeed, kon ik me voorstellen dat Mad Rogan in mijn kantoor zat. Ik herinnerde me hoe zijn handen op mijn huid gevoeld hadden. Hoe hij smaakte. Die mentale deur klapte ik zo hard dicht dat mijn schedel ervan rammelde. Tussen Rogan en mij was het al voorbij geweest voor het zelfs maar begonnen was.

Ik ging zitten en probeerde me te herinneren wat ik over Cornelius wist. Hij had zichzelf gedistantieerd van zijn Huis en was ergens anders gaan wonen, in een heel geriefelijke maar naar de begrippen van Huis Harrison bescheiden woning. Hij had de rol van thuisvader op zich genomen terwijl zijn vrouw ergens werkte – waar wist ik niet. Hij had een hekel aan de hele familie Pierce. Dat was het wel zo’n beetje.

‘Vertelt u me anders eens wat het probleem is. Dan zeg ik of we wel of niet in staat zijn het op te lossen.’

‘Mijn vrouw is dinsdagavond vermoord.’

O mijn god. ‘Wat vreselijk.’

Cornelius zakte dieper onderuit in zijn stoel. Zijn ogen werden

dof, alsof er zich een laagje as op vormde. De woorden leken als een klomp lood tussen ons in op het bureau te liggen.

‘Hoe is dat gebeurd?’

‘Mijn vrouw werkt... werkte voor Huis Forsberg.’

‘Forsberg Investigative Services?’

‘Ja. Ze was een van hun juristen.’

Het wereldje van privédetectives was klein, en je leerde je concurrenten vrij snel kennen. Kolossen die alle mogelijke diensten aanboden, zoals het MII van Augustine, waren zeldzaam. De meeste bureaus waren in iets gespecialiseerd, en dat van Matthias Forsberg hield zich bezig met het voorkomen van bedrijfsspionage, wat wilde zeggen dat het naar af luisterapparatuur speurde, de digitale beveiliging van bedrijven doorlichtte en risicoanalyses deed. Er werd gefluisterd dat als je maar genoeg betaalde, Forsberg en de zijnen ook weleens bereid waren om van rol te wisselen en dezelfde dingen te doen waartegen ze je normaal beschermden. Af en toe ging het gerucht dat er een rechtszaak tegen ze werd voorbereid, maar er was er nog nooit formeel een aangespannen, wat erop wees dat Huis Forsberg een robuuste juridische afdeling had.

‘Dinsdagavond belde mijn vrouw om half tien om te zeggen dat ze moest overwerken.’ Alle emotie verdween uit Cornelius’ stem. ‘Om elf uur liep ze samen met drie andere juristen van haar afdeling Hotel Sha Sha binnen. Ze kwamen naar buiten in lijfzakken. Er is een standaardprocedure wanneer een werknemer van een Huis tijdens het werk sneuvelt. Maar toen ik vanmorgen contact opnam met Huis Forsberg, kreeg ik te horen dat de dood van mijn vrouw een privéaangelegenheid was die niets met haar werk te maken had.’

‘Waarom denkt u dat die connectie er wel is?’ Hotel Sha Sha was een duur boetiekhotel op Main Street. Het was klein, discreet en net chic genoeg om een stiekeme ontmoeting wat glamour te geven zonder dat je je bankrekening hoefde leeg te trekken. Ik was meerdere vreemdgangers ernaartoe gevolgd.

‘Ik mag dan geen Prime zijn, maar ik ben wel een Significant en lid van een Huis. Als ik om informatie vraag, krijg ik die.’ Cor-

nelius trok een vel papier uit de leren map en gaf het aan mij. 'Iemand heeft Nari tweeëntwintig keer geraakt met een vuurwapen. Haar lichaam' – zijn stem haperde – 'haar lichaam was doorzeefd met kogels.'

Ik las vluchtig het rapport van de forensisch patholoog. De kogelgaten in Nari Harrisons lichaam zaten zowel aan de linker- als de rechterkant. Ze moest van beide kanten tegelijk onder vuur zijn genomen, anders was de inslaghoek anders geweest door haar val. Ook was ze twee keer in haar voorhoofd geschoten. De patholoog had erbij vermeld dat op haar gezicht kruitsporen aangetroffen waren. In de kantlijn van het rapport had iemand wat aantekeningen gekrabbeld, nogal gehaast: *HK 4,6 x 30 mm. Sporen van HTSP. Kruitsporen, 30 tot 50 cm.*

Er be kroop me een beklemmend gevoel, alsof zich vlak onder mijn hart een zware, koude bal had gevormd die met de seconde groter en zwaarder werd. 'Wie heeft deze aantekeningen gemaakt?'

'De rechercheur die over de zaak gaat. Dit is alles wat hij met me kon delen, en het heeft een hoop moeite gekost om het los te peuten.'

'Heeft hij er toelichting bij gegeven?'

Cornelius schudde zijn hoofd.

De vrouw van wie hij hield was dood. En nu moest ik hem gaan uitleggen hoe dat precies was gebeurd. Hij zat hier tegenover me, een mens van vlees en bloed. Zijn dochter bevond zich aan de andere kant van deze muur.

'Uw vrouw is geraakt door pantserdoorborende kogels uit een Heckler & Koch MP7. Dat is een heel gemeen wapen dat in Duitsland ontwikkeld is voor het leger en de antiterreurdienst van de politie. Het is speciaal ontworpen om door kogelwerende vesten heen te komen. Het is bedoeld voor militair gebruik. Het patroon van de wonden suggereert dat er van twee kanten op uw vrouw geschoten is.'

Ik pakte er een mok bij met een plaatje van een kitten, zette die midden op het bureaublad en legde er twee pennen diagonaal te-

genaan, zodat de ene naar links wees en de andere naar rechts.

‘HTSP staat voor *high tensile strength polyethylene*. Ze droeg een kogelwerend vest.’

‘Dat slaat nergens op.’ Cornelius keek me aan. ‘Ze had een kogelwerend vest aan, maar toch is ze dood.’

‘Ja. In films en boeken houdt zo’n vest alles tegen. In werkelijkheid biedt het maar een bepaalde graad van bescherming tegen kogels. Er zijn verschillende kwaliteitsniveaus. Uw vrouw droeg waarschijnlijk een vest van maximaal niveau drie, wat wil zeggen dat het in principe meerdere geweerschoten met een kaliber van 7,62 millimeter had kunnen tegenhouden. Maar zelfs dan voelt een kogel incasseren als een klap met een hamer. Uw vrouw is zo te zien meerdere keren geraakt met militaire vuurwapens die ontworpen zijn om kogelwerende vesten te doorboren, waardoor ze op slag is overleden.’ Die geruststelling kon ik hem in elk geval bieden.

Veel troost leek hij er niet uit te putten.

Ik moest mijn verhaal afmaken. Als je met zoiets begon, kon je niet halverwege stoppen. ‘Kruitsporen ontstaan als iemand van korte afstand wordt neergeschoten en er bij het afvuren van het wapen een residu op de huid van het slachtoffer belandt. Je ziet dan bijvoorbeeld kleine brandwondjes, roet, en putjes en scheurtjes in de opperhuid. Het hangt er allemaal van af hoe dichtbij het schot was.’

Zijn rechterhand balde zich tot een vuist. De knokkels werden helemaal wit. Waarschijnlijk zag hij in gedachten Nari’s gezicht voor zich.

‘Volgens dit rapport heeft iemand toen uw vrouw al dood was en op haar rug op de grond lag nog twee kogels in haar voorhoofd geschoten. De rechercheur schat dat de afstand tussen de dertig en vijftig centimeter is geweest.’ Dat stemde overeen met iemand die vanuit staande houding een Heckler & Koch omlaagrichtte.

‘Waarom? Ze was al dood.’

‘Omdat de mensen die dit gedaan hebben goed getraind en grondig waren. Als we zo’n verslag over de andere drie juristen hadden, zou daar waarschijnlijk in staan dat ook zij in hun hoofd geschoten

zijn. De daders hebben uw vrouw en haar collega's in een hinderlaag opgewacht en ze met militaire precisie uitgeschakeld. En vervolgens zijn ze lang genoeg gebleven om tussen de lichamen door te lopen en ze allemaal twee keer in het hoofd te schieten, zodat er zeker weten geen overlevenden waren. Ze hebben dat alles midden in Houston gedaan, zonder enige subtiliteit, en toch zijn ze weggekomen. Dit is niet gewoon een professionele moordaanslag. Dit is bedoeld om een statement te maken.'

'We zijn sterker dan jullie. We kunnen dit doen waar en wanneer we willen, met iedereen die voor jullie werkt,' zei Cornelius zachtjes. 'Precies.'

Hij begreep de politieke verhoudingen tussen de Huizen beter dan ik. Het grootste deel van zijn leven had hij het allemaal vanaf de voorste rij kunnen volgen.

'Meneer Harrison, u bent hier gekomen om mijn mening te vragen. Afgaande op wat u vertelt, schat ik in dat Huis Forsberg erbij betrokken is. We weten niet of uw vrouw...'

'Nari,' zei hij. 'Haar naam is Nari.'

'We weten niet of Nari in het belang van dat Huis heeft gehandeld of juist ertegen. Wel weten we dat Huis Forsberg doet alsof er niets aan de hand is, wat twee dingen kan betekenen: ofwel Huis Forsberg heeft uw vrouw en nog een stel anderen zelf vermoord, bij wijze van waarschuwing, ofwel de boodschap van de moordenaars is overgekomen en heeft het Huis bang gemaakt. Ik zou adviseren u er niet in te mengen.'

Cornelius keek me aan met zo'n verkrampde uitdrukking dat zijn huid te strak om zijn schedel leek te zitten. 'Dat is geen optie voor mij.'

Dit werd zijn dood. Ik moest hem op andere gedachten zien te brengen. Ik boog me naar hem toe. 'Dit is een oorlog tussen Huizen. De laatste keer dat wij tweeën elkaar spraken, vertelde u bewust afstand te hebben genomen van uw eigen Huis. U zei dat u van uw familie hield, maar dat ze misbruik van u maakten.'

'U hebt een goed geheugen,' zei hij.

‘Is de situatie veranderd? Kunt u op hulp van uw Huis rekenen?’

‘Nee. En zelfs als dat wel zo was, zouden hun middelen beperkt zijn. Huis Harrison is niet onbemiddeld, maar mijn familie mengt zich niet graag in gewapende conflicten, en al helemaal niet om mij te helpen. Ik ben het jongste kind en geen Prime. Voor de toekomst van het Huis ben ik niet essentieel. Als het om mijn broer of zus ging, zou het misschien anders zijn.’

Hij zei dat alsof het heel normaal was. Mijn familie zou alles voor me doen. Als ik vastzat in een brandend gebouw, zouden ze stuk voor stuk – zelfs mijn etterige zussen en neven – naar binnen rennen om me te redden. Cornelius’ vrouw was dood en zijn familie deed niets. Het was zo oneerlijk.

‘Ik sta er alleen voor,’ zei hij.

Ik dempte mijn stem. ‘U hebt de middelen niet om oorlog te voeren. En uw dochter zit in de kamer hiernaast. Ze is haar moeder al kwijt. Wilt u echt dat ze straks ook haar vader moet missen? U bent de enige ouder die ze nog heeft. Hoe moet het als u om het leven komt? Wie gaat er dan voor haar zorgen?’

‘Ik zou in de komende tien seconden ook een hersenbloeding kunnen krijgen. Mocht dat gebeuren, dan zullen Nari’s ouders Matilda grootbrengen. Mijn zus heeft mijn dochter niet meer gezien sinds ze één jaar oud was, en mijn broer heeft zijn nichtje nooit ontmoet. Geen van beiden zijn getrouwd. Ze zijn niet geschikt als verzorgers.’

‘Cornelius...’

‘Als u gaat zeggen dat wraak nemen niets oplost...’

‘Dat hangt van het soort wraak af,’ antwoordde ik. ‘Adam Pierce een klap verkopen was een van de mooiste momenten van mijn leven. Elke keer als ik eraan denk, krijg ik spontaan weer een glimlach op mijn gezicht. Maar wraak najagen heeft een prijs. Mijn oma is bijna omgekomen bij een brand. Mijn oudste neef heeft de ravage in de binnenstad op het nippertje overleefd. Ik ben zelf een paar keer aan de dood ontsnapt. Als u dit doet, zult u daar een te hoge prijs voor moeten betalen.’

‘Dat is aan mij om te beslissen.’ De blik in zijn ogen was koud en

hard als staal. Hij zou zich niet laten ompraten.

Ik leunde achterover in mijn stoel. 'Ook goed. Maar u zult iemand anders moeten zoeken om u te helpen bij deze zelfmoordmissie.'

'Ik wil graag uw hulp,' zei hij.

'Nee. Ik snap dat u per se uw nek in een strop wilt steken, maar ik ga het touw niet voor u vasthouden. Bovendien is Recherchebureau Baylor maar een klein bedrijfje. We specialiseren ons in zaken met een laag risico. Hiervoor ben ik niet gekwalificeerd.'

Hij gebaarde naar het rapport van de patholoog. 'U klonk daar-
net anders behoorlijk gekwalificeerd.'

'Ik heb verstand van vuurwapens, meneer Harrison, omdat mijn familie aan moederskant een lange traditie van militaire dienst heeft. Mijn moeder en oma zijn allebei veteranen. Dat betekent niet dat ik de capaciteiten heb om dit onderzoek te doen. Regel iemand anders.'

'Wie?'

'Augustine.'

'Ik heb al met Augustine gesproken. Hij is zo vriendelijk geweest er geen doekjes om te winden. Met de fondsen die ik tot mijn beschikking heb, kan ik me geen volledig onderzoek veroorloven. Met mijn geld kan ik zijn mensen wat observatie- en onderzoekwerk laten doen, maar het is voor hem niet lucratief genoeg om er zijn hele team op te zetten. En zelfs als hij dat deed: Huis Forsberg is vakkundig ingedekt tegen traditionele onderzoekstechnieken. Het zou een langlopend en duur onderzoek worden, en ik zou door mijn geld heen zijn voordat we resultaten hadden. Volgens Augustine bent u iemand die een niet-traditionele aanpak kan hanteren. Hij zei dat u bekwaam, professioneel en eerlijk bent, en dat u mensen goed kunt inschatten.'

Bedankt, Augustine. 'Nee.'

'Mijn financiële middelen zijn misschien niet genoeg voor MII, maar een kleiner bureau kan ik een zeer aantrekkelijk aanbod doen.'

'Het antwoord blijft nee.'

'Ik heb een hypotheek genomen op ons huis.'

Ik sloeg een hand over mijn ogen.

‘Ik kan u vandaag al een miljoen betalen. En nog een miljoen zodra u me vertelt waarom mijn vrouw vermoord is en wie erachter zit.’

Absoluut niet. ‘Een goedendag, meneer Harrison.’

‘Mijn vrouw is dood.’ Zijn stem trilde van de ingehouden emotie. Zijn ogen glansden. ‘Ze is mijn lichtpuntje. Ze heeft me leren kennen in de duisterste periode van mijn leven en zag iets in me... Geloofde dat ik een betere man kon zijn. Ik verdiende haar en het geluk dat we samen hadden niet. Ze hield van me. Ze hield ontzettend veel van me, ondanks mijn tekortkomingen. Ik was de gelukkigste man ter wereld, omdat ik het voorrecht had ’s ochtends naast haar wakker te worden. Ze was integer. Ze was zacht en intelligent, en ze probeerde iets goeds met haar leven te doen zodat ons kind in een betere wereld zou opgroeien. Ze heeft dit niet verdiend. Ze verdiende geluk. Ze verdiende een vol en lang leven. Niemand had het recht haar dat af te pakken.’

Zijn gezicht vertrok van pijn en verdriet. De emoties waren zo rauw dat ik zelf bijna moest huilen.

‘Ik hou van haar vastberadenheid. Haar bezieling. Ik ben trots dat ik haar man heb mogen zijn. En nu is ze dood. Iemand heeft die prachtige – die zo ongelooflijk mooie – persoon in een lijk veranderd. Ik heb haar in het mortuarium op een tafel zien liggen, koud en levenloos, alsof... alsof ze nooit bestaan heeft. Alles is weg, behalve onze dochter en mijn herinneringen. Ik moet proberen de man te zijn die zij in me zag. Als mijn dochter straks groot is, zal ze vragen waarom haar moeder is vermoord, en daar zal ik een antwoord op moeten hebben. Dan zal ik mijn keuzes moeten rechtvaardigen. Ik wil kunnen zeggen dat ik de daders gevonden heb. Dat ik gezorgd heb dat ze nooit meer iemand kwaad konden doen.’

Hij veegde verwoed zijn ogen droog. ‘Niemand anders gaat dit doen. Haar familie heeft de middelen niet, mijn familie kan het niet schelen, en haar werkgever zou zelf nog weleens de dader kunnen zijn. Ik sta alleen. Kunt u me helpen? Alstublieft.’

Hij viel stil. Deze man zat hier tegenover me om hulp te smeken en ik kon hem niet zomaar mijn kantoor uit knikkeren. Dat ging gewoon niet. Ik herinnerde me nog als de dag van gisteren hoe mijn moeder zonder enige twijfel ons huis had verkocht om de ziekenhuisrekeningen van mijn vader te betalen. Hoe we een hypotheek op het bedrijf hadden genomen en dat voor hem verborgen hadden gehouden, omdat die kennis hem sneller om zeep zou helpen dan welke ziekte dan ook. Als iemand van wie ik hield vermoord werd, zou ik precies hetzelfde doen als Cornelius. Hij kon nergens anders terecht. Als ik de deur in zijn gezicht dichtsloeg, zou ik niet met mezelf kunnen leven.

Ik stak mijn hand in de bovenste bureaulade en haalde het blauwe mapje voor nieuwe cliënten tevoorschijn. Ik sloeg het open en draaide het op tafel naar hem toe. In de kantlijn schreef ik: \$50 000. 'Dit is het voorschot dat we in rekening brengen. Dat bedrag is voor het bureau, wat de uitkomst ook is. Daar valt niet over te onderhandelen.' Met mijn pen zette ik een cirkel om een rijtje bedragen rechtsonder op de pagina. 'Dit zijn onze tarieven. Het zal waarschijnlijk een klus met een hoog risico worden, dus het toptarief is van toepassing. Zoals u kunt zien, is dat een tarief per dag, niet per uur. Onder bepaalde omstandigheden moet ik mogelijk gevarengeld of aanvullende kosten factureren. Het voorschot trekken we af van de eindrekening. Als het definitieve bedrag hoger uitvalt, kunt u resterende betalingen doen in termijnen van tienduizend dollar. Nadat we hier klaar zijn, is het misschien handig om naar de bank te gaan en twintigduizend dollar in cash op te nemen. Het zou kunnen dat we mensen moeten omkopen...'

'Bedankt.'

'Dit is een slecht idee. Zie er alstublieft van af.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee.'

Ik nam het privacybeleid met hem door en liet hem onze aansprakelijkheidsovereenkomsten ondertekenen. 'Hoe gaat het verder als we de daders hebben gevonden?'

'Op dat punt neem ik het over.'